

Ali pri vas tudi tako?

(Prizor iz mestne šole.)

Lepo je pri nas v prirodopisnih urah. Vselej nam le prehitro mine čas; saj se toliko novega naučimo, obenem pa nam je dano zreti v delavnico Stvarnikovo in občudovati božjo modrost. Zanimive so predvsem pomladanske ure, ko pridejo na vrsto prve cvetke. Naj opišem prizor ob sklepu take učne ure. Po klopeh leže kot mali beli mrlički — zvončki — mrličice —, nežni otroci prve pomladi. Tovarišice z dežele, ki se vozijo v mestno šolo, so donesle v prsti tudi cele rastlinice z rjavimi čebulicami in dolgimi belimi koreninicami.

Določeni rediteljci pobirata ob sklepu po klopeh »žrtve znanosti«, raztrgane cvetlice, ki najdejo svoj prerani grob v šolskem košu.

Skrbno pa zbirajo otroške roke še lepe cvetke v male šopke, da jih vse srečne poneso domov, kjer jim podaljšajo življenje v kozarčkih in lončkih. Najrajši pa imajo cvetke s čebulicami. Če vprašam šolsko tovašico iz mesta: »Kaj pa boš s temi cvetkami?« — mi odgovori: »Na vrtu jih bom posadila; med travo, kjer ne lopatimo, in pa pod grm, kjer bodo imele miren kotiček. Tam se bodo razmnožile in razveseljevale vsako pomlad mlade in stare prijatelje zgodnjega cvetja, pa vse mimoidoče, ki ne morejo dlje iz mesta v prosto naravo. Saj vi, ki živite na deželi, ne veste, kako hrepeni oko mestnih otrok po cvetlicah. Koliko nas je, ki preživimo vso svojo mladost v zatohlem, temnem, pogosto tudi vlažnem stanovanju, kamor žarek sonca ne prisije. Med nami se dobe tudi take, ki ne poznajo ne cvetlic, ne travnika, ne gozda, ne žuborečega potočka z ribicami in kačjimi pastirji. Nihče jih ne vodi ven v božjo naravo; zato jim je vsak daljši sprehod velika sreča, naravnost doživetje.«

Če to pomislimo, se ne bomo preveč zavzeli, ko slišimo, kako se mestni otroci pogosto na izletih spozabijo, da cvetje kar grabijo in ga natrgajo cela naročja, pa da pri tem dostikrat gazijo po travnikih in po polju celo med žitom. To je vsekako napačno in ne priča o rahločutnosti in obzirnosti.

Pri nas se v vsaki prirodopisni uri pomenimo tudi o zaščiti rastlin. Saj pravi lepa pravljica, da so nam od izgubljenega raja ostale na svetu samo tri stvari: zvezde na nebu, cvetke na zemlji in nedolžne otroške oči.

a+a.

Zima in pomlad.

*Z juga je pomlad prišla
v sobo starke zime,
da bi ji povedala,
da je čas, naj zgine.*

*Starka zima zlobno se
je zakrohotala:
»Le počakaj, vigrad, me,
jaz ti bom že dalal«*

*Povabila hitro je
sneg in burjo v svate
in zaprskala je spet
čez zelene trate.*

*Toda vigrad za pomoč
sonce je prosila,
zmagoslavno — kar čez noč —
se nazaj vrnila.*

*Starka zima je tedaj
milo zajokála
in na severni tečaj
v burjo, mraz zbežala.*

Gregor Mali.